

Prædiken til Fastelavns søndag

Matt. 3, 13-17

Hvorfor skulle Jesus dog døbes af Johannes, som vi hørte? Af det gale menneske!? Han bandede og svovlede, Johannes, godt nok af ren og skær og indædt fromhed, men alligevel. Han gik rundt i tøj af kamelhår, holdt lemfældigt sammen af et læderbælte om hans liv, og han spiste græshopper og vildhonning. Sådan fortæller Matthæus og også de andre evangelister i Det nye Testamente. Og alt dét gjorde Johannes for at holde sig menneskelivets mange fristelser og fordærv og undergang på afstand - menneskelivet *selv*, måske. For at holde sig ren. Og folk stimlede sammen om ham. For selvom de var bange for ham og for den ild, han spyede, kunne de alligevel ikke lade ham være. Ligesom når de lidt større børn løfter en flig af puden og kigger hen på fjernsynet under en gyserfilm. De kan ikke lade være, selv om de er bange for det, de ser. Han fryder, skønt han skrækker, Johannes. Og så råber han ad dem: ”Øgleyngel! Hvem har bildt jer ind, at I kan flygte fra den kommende vrede? Nej. I skal vide, at øksen allerede ligger ved træernes rod, og hvert træ, som ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden”.

Sådan råbte han! Men folk *stimlede* sammen om ham, som han stod derude i Jordanflo-

dens vand; de stod på bredden, og han trak dem ud til sig og døbte dem med *vand* til *omvendelse*. For i det mindste var han ærlig, Johannes: han døbte *kun* med *vand* til *omvendelse*. Alle deres synder, alt deres fordærv og råddenskab blev ligesom vasket af, men de var nødt til at gå hjem og omvende sig og, ligesom Johannes selv, blive ved med at holde sig pænt rene.

Han var den sidste af de gamle profeter, Johannes. De første står der fortalt om i Det gamle Testamente, Johannes er så langt oppe i rækken, at han er med i Det nye. Og vi forstår nok ikke rigtigt den slags længere. Af gode grunde. Der er ikke bare 2000 år imellem os og Johannes og hans måde at tale om Vorherre på, selv om der stadig er nogen, der taler ligesådan. Der er også noget andet imellem, og dét er det afgørende: der er *én anden* imellem os og Johannes.

Det er dét, vi bliver mindet om til Fastelavn, højtiden mellem jul og påske, som vi synger om til jul for at få sat en grænse for herlighederne: ”ind imellem kommer fasten”. Og når børnene klæder sig ud og fester til fastelavn, så er det en reminiscens af den fest, den kristne kirke altid har holdt på denne

tid af året, ”ind imellem” jul og påske, om vinteren når smalhalsen var størst og lige inden, der stort set ikke var mere forråd tilbage i kammeret.

Fastelavnsfesten kommer altid *imellem*: og ikke bare mellem jul og påske, men også, og først og fremmest mellem os og fortvivlelsen, hvad enten fortvivlelsen kommer af vores sult og fattigdom eller af det billede, vi ser af os selv, når en Johannes Døber eller mere moderne domsprofeter tager os af og dømmes os. Fastelavn lægger sig beskyttende imellem med sin livsglade fest og sit lille, og alligevel store evangelium om, hvordan Jesus blev døbt i Jordanflodens vand.

Pludselig blev Johannes’ vrede talestrøm derude nemlig brudt. Der kom én. Ingen turde ellers rigtigt gå ud til ham. De stod der langs bredden med fødderne i vand, mænd og kvinder og børn, og så hentede han dem selv, en efter en. Men *han* her, han tøvede ikke! Ikke så meget som et sekund! Han gik direkte i, upåvirket, og nærmede sig Johannes - på trods af alle hans mange ord, på trods af alle hans mange *skræmmende* ord og hans kamelhår og hans læderbælte og hans græshopper og hans vildhønning. Han gik direkte i og nærmede sig Johannes. Han lod sig ikke skrække. Måske lod han sig heller ikke fryde? Men han gik ud i vandet og bøje- de sit hoved og bad om at blive døbt.

Det var Jesus, der kom og stillede sig imellem os og Johannes. Og lod sig døbe af Johannes, det gale menneske. Johannes ville forhindre ham i det: ”Jeg trænger til at blive døbt af dig, og du kommer til mig?” sagde han desorienteret. I det mindste var han

ærlig, Johannes: *han* døbte *kun* med *vand* til *omvendelse*; den, der blev døbt af ham, fik med andre ord nok vasket møget af, men skulle *selv* gå hjem og holde godt øje med sig selv og se til, at der ikke stødte nyt skidt til. Men Jesus, som stod bøjet der foran ham - udover at han var fuldstændig pletfri - rådede han over en dåb med Helligånd, og det vil sige en dåb, som *gælder, altid*, som binder os til Gud, altid, og som ingen nogensinde kan gøre til ingenting. ”Jeg trænger til at blive døbt af dig, og du kommer til mig”, protesterede Johannes. ”Du har ikke brug for at blive døbt af mig, for du har ikke nogen synd”. Og det havde Johannes jo ret i. Jesus *havde* ikke nogen synd. Han var for så vidt uberørt af menneskelivets fristelser og fordærv og undergang. Og højt hævet over alt det.

Det var bare ikke dét, der var meningen med, at Gud sendte sin enbårne søn til denne her verden. Hvis han skulle være højt hævet over alting, kunne han ligeså godt være blevet i sin himmel i evig, ophøjet majestæt.

Men det var ikke det, det gjaldt om for Jesus, at holde den guddommelige maske og lade som ingenting, uberørt af menneskelivets fristelser og fordærv og undergang. Nej, han ville have det! ”Det er dét, jeg vil have”, sagde han til Johannes, da de begge stod i vand til livet, ”din synd, dine forfædres synd, menneskers synd. Jeg vil ud i det vand, der er sølet til af jer og alt det, der hører jer til, alt det, I kæmper med og lider under og græder over. Jeg vil have det hele, jeg tager det på mig, så det klæber til mig og

ikke til jer. Jeg vil bære alt det, der tynger jer. Lad det nu ske!”

Så døbte Johannes ham. Og da han steg op af vandet igen, åbnede himlene sig over ham. For således opfyldtes al retfærdighed, som der står. Ikke ved, at de urene *selv* gjorde en indsats og krængede deres synder af og holdt sig menneskelivet på afstand med kamelhårstøj og græshopper og vildhønning. Men ved, at den ene rene tog deres synder på sig, al vores fordærv og undergang. Alt det, vi kæmper med og lider under og græder over. Og da han steg op af den dåb, sølet til af alt vores, lige da kendte hans Far i himlene ham som sin søn: ”Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag”. Og alt, hvad han bar på af vores, blev sat på plads i Guds himmel.

Dét er Fastelavns lille og alligevel store evangelium om, hvordan Jesus blev døbt i Jordanflodens vand og lagde sig mellem os og ikke bare Johannes Døber, men også alle de domsprofeter, som den dag i dag forsøger at skræmme mennesker ud af det liv, vi er sat til at leve her og nu. Vi behøver ikke at lade os skræmme. Ikke længere. Vi behøver ikke at holde os livet på afstand for at holde os rene. Der er ikke bare 2000 år mellem os og sandheden i de truende ord og billeder - de er for sent ude! Der er også noget andet, der er én anden imellem: Vorherre Jesus Kristus stillede sig dér, da han lod sig døbe af den gale Johannes i Jordanflodens vand. Og Gud selv drog et suk i sin himmel: ”Det er min elskede søn, i ham her jeg fundet velbehag”. Amen.

Lise Nedergaard
Skørping og Fræer

Salmer:
192, 172, 321, 773

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk